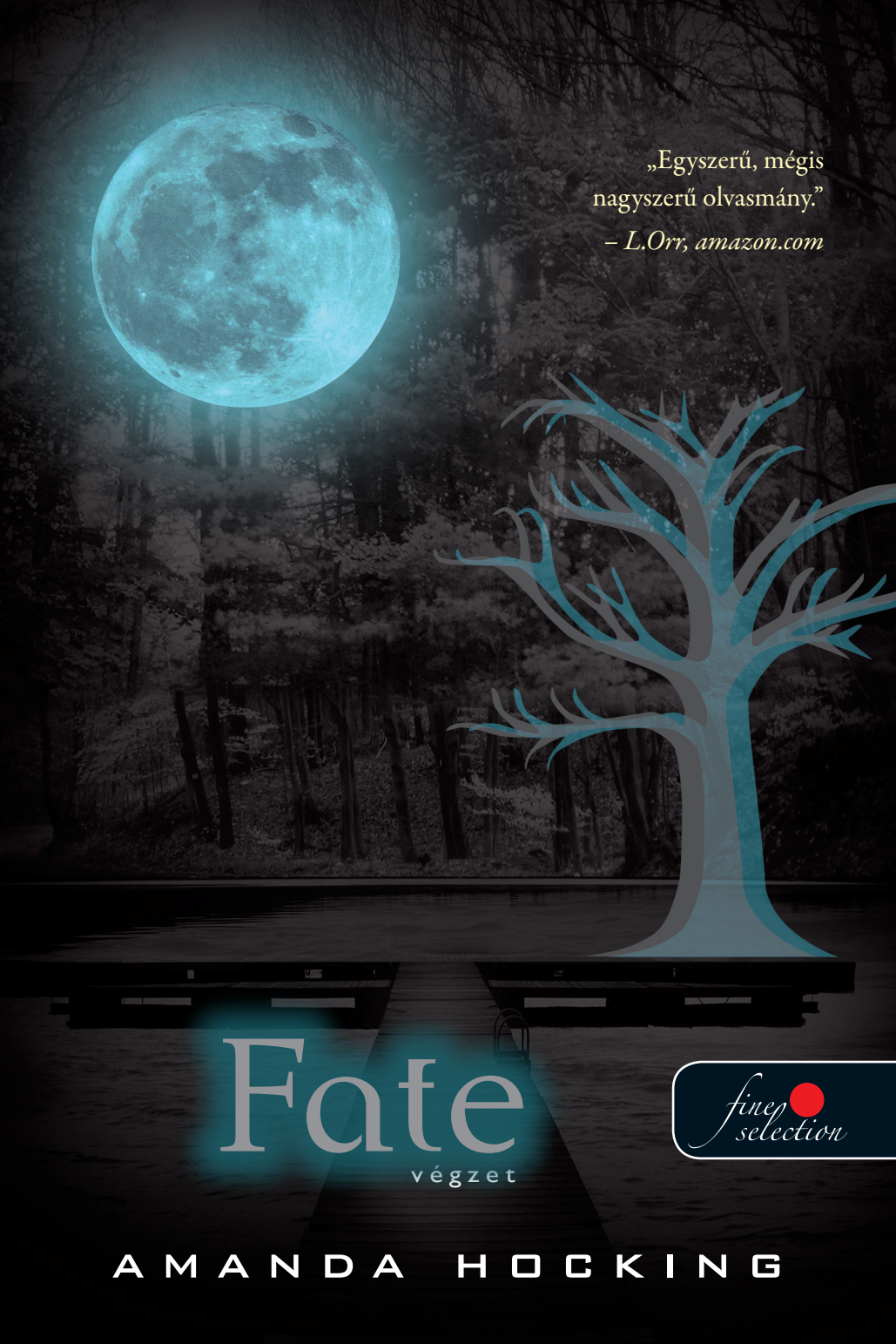

„Egyszerű, mégis
nagyszerű olvasmány.”

– *L.Orr, amazon.com*

Fate

végzet

fine
selection

A M A N D A H O C K I N G

A M A N D A H O C K I N G

Fate

v é g z e t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*„Anyának és Ericnek, amiért csak a szemüket forgatták,
valahányszor rám tört az idegbaj.*

*Pete-nek, Valerie-nek, Gregornak, Bronsonnak és Fifinek
– köszönöm, hogy a barátaim vagytok.*

*Kallinak és Kaycee-nek,
első és második számú rajongómnak.”*

1

ALEENGEDETT ABLAKOKON KERESZTÜL belibbenő nyári szellő növények friss illatával és nyugtalanító morajlással töltötte meg az autót. Előbbi a közeli parkból, utóbbi a szomszédos autópályáról származott. A szám szélét rágva bámultam a fűben játszó gyerekeket. Bár üresben járt a motor a parkolóban, folyton az járt a fejemben, hogy az öcsém, Milo elveszíti uralmát a kocsi felett, és áthajt a kölykökön.

Nemrég töltötte be a tizenhatot, és a jogosítványon kívül semmi nem érdekelt. Az autók iránt tanúsított újsütetű megszállottságát kénytelen voltam Jack számlájára írni, akinek szokása volt luxuskoszikkal száguldozni. Akkor történhetett valami, mikor Milo meglátta Jack Lamborghinijét. Úgy tűnt, ha valami ennyire gyönyörű, az akkor is rabul ejti az embert, ha az ember történetesen egy meleg kamasz fiú.

Hiába voltam másfél évvel idősebb Milónál, nekem sem volt jogsim, így Jackre hárult a feladat, hogy vezetési órát adjon, nekem pedig csak annyi dolgom volt, hogy rettegjek.

Jack, akinek egy hatalmas napszemüveg virított a fején, be is ült az anyósülésre, de azzal már nem bajmóldott, hogy részletesen elmagyarázza a dolgokat Milónak.

– Látod, ettől megy előre. Nyomd meg, és induljunk – mutatott az egyik pedálra.

Milo szerencsére természeténél fogva óvatos ember volt, így megpróbált még némi információt kipréselni Jackből, de meglehetősen homályos válaszokat kapott. Azért lehetett így, mert Jack fáradt volt. Ragyogóan sütött le ránk az augusztusi nap – mások tökéletesnek találták volna a körülményeket a gyakorláshoz, de Jackre álmosítóan hatott a napfény. Már el is kezdett ásítózni.

Jack nem egészen olyan volt, mint sokan mások. Nagyon kedveltem – a kelleténél is jobban. A maga módján nagyon vonzó volt – játékos, kék szem, dús, kócos haj, hibátlan, napbarnított bőr –, de a szó hagyományos értelmében nem neveztem volna észveszejtően szépnek.

Jack és a családja körül meglehetősen bonyolult volt minden, mégpedig egyetlen, igen fontos okból kifolyólag: történetesen mindannyian vámpírok voltak.

Nem jelentettek különösebb veszélyt az emberekre, máskülönben nem engedtem volna őket az öcsém közelébe. Elméletileg persze veszélyesek voltak, hiszen bárkit könnyedén megölhettek volna, de szerencsére nem akartak megölni senkit. Embervért ittak, de azt vagy a vérbankból vették, vagy önkéntes donoroktól.

Bár képesek rá, és időnként meg is teszik, a vámpíroknak nem muszáj addig szívni az emberek vérért, amíg azok meghalnak. Jack például még senkit nem ölt meg – persze ő viszonylag fiatal vámpír. Tizenhat évvel ezelőtt, huszonnégy éves korában változott át, így pályafutása jelentéktelennek volt mondható fivéréiéhez képest: Ezra háromszáz, Peter pedig közel kétszáz éve élte halhatatlan életét.

Fivérek voltak – nem a szó hagyományos értelmében, hanem vámpírmódra. Az átalakuláshoz vámpírvérre van szükség, amely a

szervezetben egyesül az emberi vérrel. Petert Ezra, Jacket pedig Peter változtatta át. Ez szokatlan kapcsolatokat alakított ki közöttük. Peter – vagy inkább a vére – erősen vonzódott hozzám, emiatt pedig Jack és Ezra is nagyon kedvelt. Jack sokkal jobban, mint amennyire kellett volna.

Tudtam, hogy Jack szántsándékkal soha nem tenne kárt bennem, de azt is tudtam, hogy nem igazán képes felmérni, mennyit bír a törékeny emberi test – például az öcsémé. Tudtam, hogy ha karamboloznánk, Jack engem próbálna menteni, és ez nagyon nyugtalanított.

– Biztos, hogy ma akarsz gyakorolni? – kérdeztem, és megkerestem Milo tekintetét a visszapillantó tükörben.

– Ha így folytatod, hazaviszünk – nézett vissza rám.

A kora ellenére Milónak jellegzetes babaarca, pufók orcája és hatalmas, ártatlan barna szeme volt. Inkább nézett ki mérges kisfiúnak, mint kamasznak.

– Nem lesz semmi baj, Alice – ígérte Jack, miközben elnyomott egy ásítást.

– Hármunk közül nekem van a legtöbb eszem. Ha azt mondom, minden rendben lesz, akkor valószínűleg tényleg minden rendben lesz – emlékeztetett Milo.

Már húsz perce álltunk a parkolóban, mivel Milo leltárba vette a kocsi összes alkatrészét, és mindegyikről elmagyaráztatta Jackkel, hogyan működik. Jellemző módon Jack legtöbbet a hifiről és az ülésfűtésről beszélt (augusztus lévén, ez utóbbira különösen nagy szükség volt), és Milo már nagyon be volt sózva.

Kalapálni kezdett a szívem, mikor végre sebességbe tette a kocsit. Lassan keresztülgurultunk a parkolón, és közben Milo minden látható ok nélkül bele-beletaposott a fékbe.

– Csak szépen, finoman – mondta Jack, Milo pedig így is tett.

– Lehet, hogy még nem áll készen – hajoltam előre a két ülés között.

– Alice! – förmedt rám Milo.

– Ha ilyen negatív vagy, tényleg haza fogunk vinni – mondta Jack, és rám pillantott a napszemüvege fölött. – De úgy, hogy végig Milo vezet majd.

– Bánom is én, mit csináltok – válaszoltam, majd lemondóan belesüppedtem az ülésbe.

Milo körbehajtott a parkolóban, és csak néhány megtorpanással produkált többet annál, mint amennyire egy kör megtételéhez feltétlenül szükség lett volna. Végül aztán egészen simán gurult, amitől én is megnyugodtam kissé.

Mostanában azért lógtam annyit Milóval, mert Jack felajánlotta, hogy halhatatlanná tesz, de én még nem álltam készen arra, hogy lemondjak az öcsémről.

Jack megint ásított egy nagyot, és a fáradtsága kezdett átragadni rám. Hogy kiverje az álmat a szeméből, matatni kezdett a rádióval, és néhány másodperc múlva egy Cure-szám harsant fel a hangszórókból. Éppen fel akartam hívni Jack figyelmét arra, hogy a zene elterelheti Milo figyelmét, mikor az öcsém félrelökte a kezét, és kikapcsolta a rádiót.

– Így nem tudok koncentrálni – mondta Milo, mikor látta, milyen sértődötten néz Jack.

– Látod, milyen óvatos? – kérdezte Jack, miközben fejét fáradtan az ülés támlájára hajtotta. – Nincs mitől félned.

– Aha – mormoltam.

Jack odafordult felém, és rám villantotta huncut, ravaszkas mosolyát.

– Egyszer neked is meg kell tanulnod vezetni – mondta, majd mikor látta, hogy válasz helyett csak grimaszolok, még jobban elviharodott. – Na ne! Ugye nem gondolod, hogy az idők végezetéig foglak furikázni?

– Nem. De nem ma akarok megtanulni – feleltem.

– Nekem mindegy, a te időd – mondta, és újra azt kezdte figyelni, mit csinál Milo.

Láttam rajta, hogy leplezni próbálja egyre növekvő türelmetlenségét, de nem igazán járt sikerrel. Valamiért mindent éreztem, amit ő, és ez néha nagyon furcsa és kellemetlen volt. Annyi bizonyos, hogy ő készen állt arra, hogy átalakítson. Felfogta persze, hogy én mit szeretnék, és próbálta is megállni, hogy nyomást gyakoroljon rám, ám ez meglehetősen nehezebbre esett.

– Kimenjünk a forgalomba? – kérdezte Milo, miután megállította a kocsit a parkoló kijáratánál.

– Ne haragudj, kölyök – rázta meg a fejét Jack, és azonnal érezte, mennyire csalódott Milo. – Nagyon ügyes voltál, de én teljesen készen vagyok, és a nővéred sem bírja már tovább.

Kiszállt a kocsiból, hogy helyet cseréljen Milóval. Zsörtölődve szidta a napsütést, miközben átcaplatott a túloldali ajtóhoz. Az sem javított a helyzetén, hogy – mint Minnesotában télen-nyáron mindenki – pólót viselt, ami bőrének még nagyobb felületét szolgáltatta ki a nap kénye-kedvének.

Ma fehér póló volt rajta, amit neonszínű magnókazetták képe díszített, hozzá pedig fekete Dickies rövidnadrágot és rózsaszín Converse cipőt viselt. Nem úgy nézett ki, mint ahogy az ember a vámpírokat elképzei, de Jack sok más szempontból is különlegesnek számított. Miután bepattant a volán mögé, addig matatott az autórádióval, amíg fel nem harsant a *Mexican Radio* nevű

állomás. Milo elfintorodott – ő nem a nyolcvanas években nőtt fel, mint Jack.

Mikor megálltunk a ház előtt, ahol Milo és én laktunk, az öcsém még egyszer megköszönte Jacknek, hogy elvitte vezetni, majd kiszállt. Én a kocsiban maradtam, mert szerettem volna egy kicsit négyszemközt lenni Jackkel. Előrenyúltam a két ülés között, és lehalkítottam a rádiót.

– Köszí, hogy foglalkozol vele. Nagyon hálás ám érte.

– Szívesen, máskor is – mosolygott rám Jack, de volt valami kedvetlenség a hangjában.

A vámpírok ugyan nem lobbannak lángra a napfénytől, de alapvetően éjszakai lények. A nap kiszívja az erejüket.

– Biztosan menned kell már – mondtam, és kicsatoltam a biztonsági övemet. – És, találkozunk holnap?

– Nem megy. Üzleti útra megyek Ezrával – emlékeztetett. – De csak két nap az egész. Aláírunk néhány papírt, és jövünk is.

Az elmúlt néhány hónapban Jack kezdte komolyan venni a dolgokat, és besegített Ezrának a család üzleti ügyeibe. Volt néhány európai cégük, és jó sok részvényük. Ezrának időnként el kellett utaznia, és Jack végre úgy döntött, hogy ideje neki is segítenie. Ráadásul amikor fejre állt az egyik kocsival, Ezra közölte, hogy a következőt már neki kell kifizetnie.

– Ja, persze. Hát akkor... majd hívj fel, ha visszajöttetek.

– Persze – vigyorodott el Jack, én pedig kiszálltam az autóból.

2

NYÁRON TÚL RÖVIDEK AZ ÉJSZAKÁK. A vámpírok ilyenkor kevesebb időt töltenek a szabadban, de a hőséget bent is nehezen viselik.

Jack egy gyönyörű házban élt, a tó partján. Akár átlagos háznak is tűnhetett volna, ha nincsenek azok az erkélyek, és a kis torony, amely összekötötte a főépületet a garázssal. Valahányszor itt jártam, mindig ámulatba ejtett a szépsége.

Nyáron sokat lógtunk a hátsó kertben, és vagy a kövezett teraszon lustálkodtunk, vagy a tóban úsztunk és jet-skiztünk. Milóval olyan sok időt töltöttünk a vízben, hogy Mae végül vett nekünk egy csomó fürdőruhát, hogy legyen kéznél.

Átöltöttem, magam köré tekertem egy törülközőt, és kiléptem a fürdőszobából. Milo már fürdönadrágban volt, és a konyha közepén álló pultnál ülve segített Maenek, közben szőlőt majsolt.

Mae huszonnyolc éves korában változott vámpírrá – a legkésőbb mind közül. Hibátlan bőre olyan volt, akár a fehér porcelán, hullámos, karamellszínű haját laza kontyban fogta össze. A kötényen kívül csak egy fürdőruha volt rajta. Meleg szeme vidáman csillogott, ahogy Milót hallgatta.

Mivel Milo remek szakács volt, ő lett Mae kuktaja, és segített neki elkészíteni azt a sok finomságot, amit csak a mi kedvünkért főzött. Mae ugyanis, vámpír lévén, nem evett. Eleinte tiltakozni akartam,

mikor láttam, mennyi időt és pénzt öl az étkeztetésünkbe, de aztán rájöttem, hogy örömet leli a dologban.

– Hol van Ezra? – kérdeztem, miközben odasétáltam a pulthoz, és elcsentem egy fürt szőlőt.

Mae éppen mártást készített a gyümölcsökhöz krémsajtból és joghurtból, és közben almát, körtét és epret szeletelt.

– Lefeküdt aludni – mondta lágy, brit akcentussal. – Kicsit megviselte az időeltolódás.

A másik két fiúhoz hasonlóan Ezra is elképesztően jól nézett ki. Mahagónibarna szeme hihetetlen melegséget sugárzott, bőre ugyanolyan napbarnított volt, mint Jacké és Peteré, vörösés hajába pedig szőke tincsek vegyültek. De ami igazán ellenállhatatlanná tette, az a hangja volt. Mély volt, és ha megszólalt, beleremegett az ember gyomra. Volt némi brit íz a kiejtésében, pedig már vagy kétszáz éve elköltözött Angliából.

Az étkező üvegajtaján keresztül láttam, ahogy Jack Matildával, hatalmas pireneusi hegyi kutyájával birkózik odakint. Ahogy hempergöztek, a móló fényei megvilágították a mellkasán és a hátán feszülő izmokat. Egy átlagember bőrét alighanem felsértették volna a teraszt borító kövek, de neki kutya baja sem volt.

– Megkóstolod, Alice? – kérdezte Mae, én pedig nagy nehezen félrevontam tekintetemet Jackről. Egy szelet almát nyújtott felém, amelyen hívogatóan csillant meg a mártás.

– Kezdek nagyon fájni – ráztam meg a fejem. – Inkább kimegyek.

– Mindjárt én is megyek – motyogta Milo, de a szájában lévő gyümölcstől alig értettem, mit mond.

– Oké – biccentettem, majd kiléptem az ajtón az éjszakába.

Jack Matilda után vetette magát, és messze szaladt a teraszról, de a telihold fényénél így is tisztán láttam őket. Idekint sokkal melegebb

volt, mint a házban, de azért magamon tartottam a törülközőt. Oda-mentem a keskeny fűsávhoz, amely elválasztotta a házat a tótól.

Matilda észrevett, és rohanni kezdett felém. Mivel vámpírokhoz volt szokva, akiknek meg sem kottyant, ha rájuk vetette magát, le-repert volna a földre, ha Jack nem éri utol, és nem szereli le. Miután ártalmatlanná tette Matildát, felállt, lesöpörte a fűszálakat a fürdő-nadrágjáról, és rám mosolygott.

– Úszni is ebben a törülközőben fogsz? – kérdezte.

– Lehet – mondtam, és még szorosabban magam köré csavartam, amitől Jack elnevette magát.

Matilda lelkesen körbeszimatolt, majd mikor megbizonyosodott róla, hogy valóban én vagyok az, lassú farkcsóválás közepette eloldalgott.

Huncut fény csillant Jack szemében, és miután az egész nyár azzal telt, hogy behajigált a tóba, pontosan tudtam, mit jelent ez a pillan-tás. Ledobtam magamról a törülközőt, megfordultam, és rohanni kezdtem a móló felé. Ő is futni kezdett, és bár könnyedén leha-gyhatott volna, tartotta a néhány lépés távolságot. Számára a hajsza je-lentette az izgalmat.

Már majdnem elértem a móló széléig, mikor éreztem, ahogy erős kezével átkarolja a derekamat. Felsikoltottam, és hagytam, hogy megpörgessen egyszer a tengelyem körül, majd rakétaként kilőjön a levegőbe, hogy aztán hangos csobbanással csapódjak a tóba.

Ezután nekifutott, vett egy nagy lendületet, és a fejem fölött át-repülve beugrott a vízbe. Olyan izgatottan kiáltott föl, mintha nem csinálta volna már meg milliószor ugyanezt az ugrást.

– Jack! – hallatszott Mae hangja az üvegajtó mögül. – Ne hangos-kodjatok, különben a szomszédok megint kihívják a rendőrséget.

Szerda éjjel múlt, és a szomszédok nem voltak oda a zajért.

– Hallod, *Alice*? – kérdezte Jack.

– Ja, hallom – forgattam a szemem. – Te legalább kétszer olyan hangos vagy, mint én.

Jack elnevette magát, és erős karcsapásokkal megindult a feketén csillogó tó közepe felé. Megállt, és lassan körözni kezdett körülöttem. Én tökéletesen beértem azzal, hogy a hátamon fekszem, és bámulom a teliholdat meg a csillagokat.

Még soha nem vettem a bátorságot, hogy éjszaka beljebb merészkedjek a vízben. Rettentő látomások gyötörték, melyekben rejtélyes szörnyetegek rántanak alá a fekete tó mélyébe.

Valamivel később csatalakozott hozzánk Milo, Mae viszont a házban maradt, és tovább szeletelte a gyümölcsöket. Az etetésünk volt a mániája. Milo és én voltunk az egyetlen halandók a házban, Mae mégis annyit főzött, mintha egy kisebb hadsereget kellene élelmeznie. Bár ettől még szembetűnőbb volt, hogy ők nem esznek semmit, Milo megálta, hogy megjegyzéseket tegyen a dologra.

Bármennyire is furcsálltam, az öcsémnek nem igazán esett le, hogy Jackék nem emberek. Jack persze próbálta titokban tartani természetfeletti képességeit, de Milo okos fiú volt. Szerintem sejtette, hogy valami nem stimmel velük, de mivel látta, hogy semmi rosszat nem csinálnak, és hogy jól érzem magam velük, inkább nem is foglalkozott a dologgal.

– Nagyon szép este van – mondta Milo, miközben az éjszakai égboltot csodálva mellém úszott.

– Hihetetlen nyarunk volt.

– El sem hiszem, hogy mindjárt vége – sóhajtott fel.

– Ne is juttasd az eszembe! – csattantam fel.

Már csak három hét volt az iskoláig. Milo már megpróbált meggyőzni, hogy szinte észre sem fogom venni a vakáció végét, de én tudtam,

hogy az iskola mindent megváltoztat majd. Vége a Jackkel átvirrasztott éjszakáknak, és hamarosan minden hideg lesz, és mindent hó fog borítani, és Milo kényszeríteni fog, hogy házi feladatot csináljak.

Ekkor valami megragadott alulról, és lerántott a vízbe. Kiáltani akartam, de elnyelt a tó. Biztos voltam benne, hogy egy gonosz tengeri teremtmény jött el értem. Valahogy felküzdöttem magam a vízfelszínre, ott belekapaszkodtam egy erős és puha valamibe, és felhúztam magam.

Jack – mert ő volt az erős és puha valami – kiemelt a vízből, és hagyta, hogy csüngjek rajta. Mikor már valamivel halkabban fuldokoltam, meghallottam Jack nevetését, és rájöttem, hogy ő kapta el a bokámat, és húzott le a víz alá. Mivel egész nyáron hasonló tréfákkal szórakoztatta magát, nem is értettem, miért nem esett le rögtön, hogy ő akar halálra rémíteni.

Fel kellett volna pofoznom, vagy legalább megmondanom neki, mekkora seggfej, de a karja érintése elfeledtette velem a dolgot. A mellkasa az enyémnek feszült, és biztos voltam benne, hogy a vad szívdobogásom mindjárt az örületbe kergeti.

Belenéztem meleg, kék szemébe, és valami egészen új dolog miatt állt el a lélegzetem. Már nem nevetett, és ahogy emelkedni kezdett a testhőmérséklete és égetni kezdte a bőrömet, a mosoly is lehervadt az arcáról.

Máskor ilyenkor már eltolt volna magától, de most hagyta, hogy kiélvezem az ölelését. Még jobban hozzábújtam, és reméltem, hogy engedélyez magának egy ártatlan kis csókot.

– Odassatok! – kiáltott fel ekkor Milo. – Egy hullócsillag.

Ez elég is volt Jacknek ahhoz, hogy felfogja, mi történik, így elengedett, és tovaúszott. Jack mindent elkövetett, hogy kézben tartsa a dolgokat, és ez néha azzal járt, hogy szó szerint eltaszított magától. Amit egyre nehezebben tudtam egy vállrándítással elintézni.

Bár erről soha nem kérdeztem, megfigyeltem, hogy csak olyankor nő meg a testhőmérséklete, mikor egymásba gabalyodunk. Az eddig elcsattant egyetlen, szenvedélyes csókunk alatt úgy éreztem, lángol a bőre.

– Láttátok? – kérdezte Milo.

Egy megsemmisítő pillantást terveztem lövellni felé, amiért megzavarta ezt a csodálatos pillanatot, de aztán megláttam, micsoda áhítattal bámulja az égboltot. Mivel minden figyelmét lekötötték a csillagok, nem vehette észre, hogy tönkretett valamit.

– Bocs, nem figyeltem – mondtam.

– Lesz még – biztosított Milo, amiből arra következtettem, hogy mélységes sajnálkozást hallott kicsengeni a hangomból. Ami akár szólhatott volna az elmulasztott hullócsillagnak is – tényleg szerettem őket –, de Jack csókja nagyobb ritkaságnak számított.

– Remélem – mondtam végül.

Amíg én a vizet tapostam, Jack újfent zaklatni kezdte Matildát. Nagyon találékonyan tudta megtalálni a módját annak, hogy ne kelljen tudomást vennie rólam. Szegény Matilda a móló végénél álldogált, és hangos csaholással jelezte, hogy nem hajlandó beugrani a vízbe. Milo közben ráunt a csillagokra, és odaúszott Jackhez, hogy segítsen becsalni a kutyát a vízbe.

Hirtelen elmúlt a tó varázsa. Az adrenalintól, amely a vízbefúlás-, majd pedig a csókközeli élmény hatására szabadult fel a véremben, egyszerre ólmos fáradtságot éreztem, és minden porcikám sajogni kezdett. Tudtam, hogy Jack egy darabig mindent elkövet majd, hogy távol tartsa magát tőlem, és bár értettem a dolgot, nem örültem neki.

– Bemegyek a házba, hátha segíteni kell Maenek – mondtam, de senki nem figyelt rám. Matilda szemlátomást nagyobb izgalmat jelentett a fiúknak.

Mikor kiúsztam a tó szélére, hangos csobbanás és diadalmas kiáltozás ütötte meg a fülem. Matilda csak beleugrott a vízbe. Bárcsak köztem és Jack között is ilyen könnyen mennének a dolgok.

Magam köré tekertem a törülközőt, és beléptem a házba. A légkondicionálóból áradó sarkkőri hidegnek hála, úgy éreztem, menten megfagyok. A hifitoronyból Amy Winehouse szólt. Ez volt Mae egyetlen bűnös szenvedélye. Jack egyfolytában próbálta rávenni, hogy hallgasson új zenéket, de nem merészkedett Amy Winehouse-nál és Norah Jonesnál messzebb.

Mae körbe-körbe táncolt a konyhában, és közben egy fakanálba énekelt. Bármennyire is elkésérített Jack viselkedése, ezt már én sem tudtam megállni nevetés nélkül.

– Űristen – kapott Mae a szívéhez, miközben zavartan megvillant aranysárga szeme. – Megijesztettél.

– Nem hallottad, mikor bejöttem? – kérdeztem, miután lehalkította a zenét. – Nem úgy volt, hogy szuperhallásotok van?

– Csak ha figyelünk – mosolyodott el Mae szégyenlősen. Az összes gyümölcs felvágva és szépen elrendezve sorakozott a tálalón, és Mae most kezdett rendet rakni.

– Ne segítsek? – kérdezte.

– Inkább vegyél fel valamit – bökött felém az állával. Ekkor már jól láthatóan reszkettem a hidegtől. – Persze csak ha elég volt mára az úszásból.

– Ó, az biztos – feleltem komoran. Abban a pillanatban oda lett a varázs, hogy Jack ellökött magától.

– Lehet, hogy nekem is át kellene öltöznöm – mondta, és már kezdte is kibontani a kötényét.

– Miattam semmiképpen se maradj bent – emeltem fel a kezemet, hogy megállítsam. – Kimehetnél úszni, addig én befejezném a takarítást.

– Csacsiság – nevetett Mae, aki valamiért őrült ötletnek tartotta, hogy én takarítsak fel utána. Lekapta magáról a kötényt, és a tálalóra hajította. – Eszem ágában sincs velük hülyéskedni, ha te meg Ezra is itt vagyok. Valószínűleg ebben a pillanatban is békákkal hajigálják egymást.

És Mae nem is járt nagyon messze az igazságtól. Valahányszor kettesben hagyták őket, Jack és Milo idióta kisfiúkká változtak. Egyszer, mikor szakadt az eső, sárgolyózáson kaptam őket a hátsó udvarban. A sárgolyózás nagyon hasonlít a hógolyózáshoz, azzal a különbséggel, hogy ezt sárral kell csinálni. Eleinte mindketten zseniális ötletnek tartották a játékot, de aztán Milo teste elkezdett tele lenni zúzódásokkal. Kiderült ugyanis, hogy a vámpírok sokkal erősebben tudják eldobni a sárgolyót, mint a csenevész tizenhat évesek.

Mae megrázta a fejét, és kiment az előszobába, hogy felvegyen valami ruhát. Elindultam utána, és a szobáján keresztülvágva bementem a nagy fürdőszobába.

Miközben átöltöztem, azon gondolkodtam, vajon túlságosan macacs voltam-e, mikor nem engedtem Maenek, hogy új ruhákat vegyen nekem. Miután évtizedekig csak fiúknak vásárolt, majd kiugrott a bőrből a gondolatra, hogy elvihet egy bevásárlókörútra. A fürdőruha, amit betettem a kádba száradni, több mint száz dollárba került, ő pedig rögtön hármát vett belőle. Mae és Ezra egyszerűen túl sok minident adott, én pedig oly kevésbé tudtam mindezt viszonzni.

A tőlem telhető legalaposabban megszáritottam a hajam, majd nekiálltam megmosakodni. Még az arcomat mostam, mikor kiáltást hallottam. Elzártam a csapot. Mikor meghallottam, hogy Mae Jack nevét kiáltozza, kirohantam a konyhába.

Jack is kiabált, és ijedtnek tűnt a hangja.

Mae a teraszon volt, mikor kiszaladtam a házból. Jack jó néhány méterrel messzebb, a part mellett állt. Mikor el akartam futni mellette,

Mae megragadta a karom. Rápillantottam, és láttam, hogy halálsápadt az arca.

Ahhoz túlságosan sötét volt, hogy lássam, mi történik, a levegőt megtöltő rémületet azonban tisztán éreztem. Valami rettenetes dolog történt. Jackre pillantottam. Borzasztó állapotban volt; még soha nem láttam ilyennek.

– Ezra! – üvöltötte, és megállt. – Ezra!

– Bemegyek érte – suttogta Mae idegesen. Olyan erősen szorította a karomat, hogy az már fájt, de alig vettem észre. – Te itt maradsz, Alice. Ne mozdulj. Mindjárt visszajövök.

– Siess! – rimánkodott Jack, de Mae addigra már a házban volt.

Bár nem mentem közelebb, a szemem kezdett hozzászokni a sötéthez, és a közelben álló fa ágai között átvilágló holdfény is megvilágította valamennyire a tavat. Egy ernyedt test hevert Jack karjában. Elakadt a lélegzetem.

Valami történt Matildával. Eldurvult a játék, valahogy megsérült, Jack pedig tudja, mennyire kikészít a szenvedő állatok látványa.

Aztán Matilda nyüszítve megjelent Jack lábánál. Csuromvíz volt a bundája, és a Jack karjában heverő valamiről sűrű, sötét anyag csöpögött a hátára.

Most már minden tökéletesen látszott, ám az elmém képtelen volt feldolgozni a látványt. Szédülni kezdtem, mint aki nagyon magasról néz le a világra. Hirtelen semmit sem értettem.

Belekapott a szél a faágakba, és félrefújta őket a holdfény útjából. Láttam az arcát, a fennakadt szemeit, és felfogtam, kit tart Jack a karjában.

– *Milo!* – üvöltöttem, és Mae éppen időben karolt át, így megakadályozta, hogy nekirontsak Jacknek.

3

EZRA ROHANT EL MELLETTÜNK. Én egyre csak Milo nevét kiáltottam, mintha ettől várnám a segítséget.

Nem láttam mást, csak az öcsémet, aki véresen és élettelenül hever Jack karjában.

– Vidd be – mondta Ezra Jacknek.

Jack az ölébe vette Milót, és úgy szaladt vele a ház felé, mint egy kisbabával. Ezra közém és Jack közé állt, és amennyire csak tudta, megpróbálta eltakarni a látványt. Hasztalan próbáltam kiszakítani magam Mae szorításából, és bár rájuk kiáltottam, mikor elmentek mellettem, nem emlékszem, mit mondtam.

– Minden rendben lesz, édesem – próbált megnyugtatni Mae, de hallottam, hogy remeg a hangja. – Ezra tudja, mit kell csinálni.

Téhetetlenül néztem befelé az üvegajtón. Ezra egyetlen mozdulattal lesöpört mindent a tálalóasztalról, Jack pedig felfektette Milót a gyümölcsök helyére. Miután ezzel megvolt, félreállt, hogy Ezra megvizsgálhassa az öcsémet.

Nem hallottam, mit beszélnek, de azt láttam, hogy baj van. Ezra végül összeszorította a száját, és megcsóválta a fejét.

– Ne! – kiáltottam, és Mae elengedett.

Berohantam a házba. Milóhoz akartam menni, de Jack elkapott, és magához rántott. Csupasz bőre nyálkás volt a tó vizétől és az öcsém véréől. Teljes erővel mellkason ütöttem, és megpróbáltam kitépni magam a szorításából.

– Engedj el! – kiáltottam. – Megölted az öcsémet!

– Nem halt meg – mondta Ezra, és ezen úgy meglepődtem, hogy felhagytam a próbálkozással, hogy kiszabaduljak Jack karjából.

– Akkor meg mi történt vele? – Felhagytam a vergődéssel, így Jack, bár nem engedett el, lazított a szorításon. – Nem tudod meggyógyítani? Miért nem hívjátok a mentőket?

– Nem hiszem, hogy tudnának rajta segíteni – mondta Ezra.

– Nem *hiszed*? – kérdeztem döbbenten, és Milóra meredtem. A vértől eltekintve úgy nézett ki, mint aki csak alszik. – Segítséget kell hívunk. Hol a telefonom?

– Alice – mondta Ezra, de én már indultam volna megkeresni a telefonomat, ám Jack nem engedett. – Alice.

– Miért nem csinálsz semmit? – üvöltöttem. – Csináljatok már valamit!

– Próbálunk – mondta Ezra. – Milo kitörte a nyakát és betörte a fejét. Ha életben is marad, valószínűleg károsodott az agya, és le fog bénulni.

– És akkor hagyjátok, hogy meghaljon? – kérdeztem.

– Ezt senki sem mondta – válaszolta halkán Mae.

Odafordultam felé, és megpróbáltam rájönni, mit jelenthet az arcán tükröződő vívódás.

– Megpróbálhatjuk kórházba vinni – mondta Ezra, miközben figyelte, hogyan emelkedik és süllyed lassan Milo mellkasa. – Vagy... átváltoztathatjuk.

– Vámpírrá akarjátok változtatni? – kérdeztem döbbenten.

Jack végre elengedett, és tettem egy lépést hátrafelé. Mikor sikerült levennem a tekintetem Milóról, és Jackre pillantottam, láttam, hogy könnyes a szeme.

– Nagyon sajnálom, Alice – nyögte.

– Lassul a szívverése – nézett rám Ezra rezzenetlen pillantással. – Döntened kell, Alice. Most.

– Ha átváltozik, akkor életben marad, ugye? – kérdeztem, és közben magam is meglepődtem, hogy képes vagyok megszólalni. Levegőt is alig kaptam.

– Ha sietünk, akkor valószínűleg igen – válaszolta Ezra bizonytalanul. – De nem biztos. A legyengült szervezet nem mindig tudja elviselni az igénybevételt.

– És akkor ahelyett, hogy megmentené az életét, megöli?

Forogni kezdett körülöttem a szoba, Jack pedig újra átkarolta a vállamat.

– Sajnálom. – Ezra csak ennyit mondott.

– Meg tudom csinálni – mondta Jack, aki tudta, hogy ezzel megkönnyíti számomra a döntést. Közelebb lépett Milóhoz. – Ha ezt szeretnéd, megteszem.

– Csináld – suttogtam rekedten.

– Biztos vagy benne? – Ezra szeretne volna felmérni, mennyire vagyok képes felelősségteljes döntést hozni, de ennek nem sok értelme volt.

Valahol félúton voltam a sokkos állapot és az elborult hisztéria között. Ömlöttek a könnyeim, összekeveredtek a Jack mellkasáról rám került vérrrel.

Milo alig lélegzett, és a szíve is egyre lassabban vert. Ha megtörténik a dolog, akkor most kell megtörténnie. Amennyire meg tudtam ítélni, ez volt az egyetlen esélye a túlélésre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Minden rendben lesz, édesem. – Mae ott állt mellettem, és mindkét karjával magához szorított. El akartam tolni magamtól, de éreztem, hogy nincs hozzá erőm.

– Meglátjuk – mondtam, de közben láttam, hogy Jack kiránt egy fiókot, és elkezdí áttúrní. Értékes másodperceket veszítettünk. – Mit művelsz?

– Kell egy kés – mondta, és segélykérően Maere pillantott.

– Ott van egy a mosogatóban – bökött Mae a pult felé az állával.

Jack egy pillanat alatt a mosogatónál termett, és megragadta a kést, amivel Mae a gyümölcsöket szeletelte. Visszament Milóhoz, és közben egyre hangosabban zihált. Látszott rajta, hogy fél, és ettől én sem lettem nyugodtabb.

– Biztos, hogy látni akarod? – kérdezte Ezra, amitől végigfutott a hátamon a hideg.

– Persze, hogy látni akarom.

El sem tudtam képzelni, hogy máshol legyenek, miközben ez történik Milóval. Akkor sem, ha szörnyű látvány lesz. Akár meghal, akár átváltozik, mellette a helyem.

Jack rám pillantott, és láttam, hogy esdeklő bocsánatkérés izzik a szemében. Aztán lenézett Milóra, és vett egy mély lélegzetet. Egy gyors mozdulattal felvágta a saját csuklóját. Vér serkedt a sebből, melyet rászorított Milo szájára. Úgy tűnt, mint aki nem érez fájdalmat.

– Ezra – mondta remegő hangon, és megrázta a fejét. – Nem reagál.

– Hagyj neki időt – válaszolta Ezra.

– Mi van, ha nem ébred fel? – Jack kezdett pánikba esni. A seb a csuklóján kezdett összezárulni, és a másik kezével kellett szétfeszígetnie, hogy tovább folyjon a vér Milo szájába.

– Hagyj neki időt – visszhangozta Ezra.